

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 11. Leto II.
V LJUBLJANI, 9. junija 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XI. zvezka:

	Stran
Fantje na Brezje	161
Skrivnostno zagrinjalo — šola zatajevanja	163
Počeščenje Najsvetejšega	165
Apostolstvo molitve	166
Sv. Anton Padovanski	166
Šola krščanske popolnosti	168
Razgled po katoliškem svetu	170
Cerkveni razgled po domovini	171
Darovi	176

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Fantje, na Brezje!

Ves katoliški svet letos odmeva od slavnosti prirejenih na čast kraljici, brez madeža spočeti. In mi smo rekli, da moramo tudi mi Slovenci v tem Marijinem letu napraviti kaj posebnega; kaj takega, kar ni vsako leto.

In nekaj takega posebnega bo vse-slovenski shod mladeničev pri Mariji Pomočnici na Brezjah. Cvet našega moštva, ljudje polni življenja in polni upanja, polni načrtov in polni srčnosti, mladeniči, došli iz vseh krajev, koder se sliši slovenski glas, zbrani na največji božjipoti slovenski, v svetišču Marijinem, pri nogah Matere božje, — kdo more reči, da ne bo to nekaj posebnega, nekaj, česar slovenski svet še ni videl?!

Za ta znameniti shod tedaj se je določil ponedeljek, 4. julija; nadaljeval se pa bo — za tiste, ki bodo mogli in hoteli — prihodnji dan, v torek 5. julija, na praznik sv. Cirila in Metoda. V pojasnilo, zakaj se je izbral ta dan, naj povemo tole: Prvič delavnik se je izbral zato, da se morejo shoda udeležiti tudi duhovniki, ki bi se v nedeljo ne mogli.

Drugič se je izbral ta čas zato, ker takrat je večinoma košnja že končana, največje delo na polju se pa vendar še ne bo pričelo, takó da bo fantom, če morebiti tudi malo težko, vendar mogoče, odtrgati se od doma. Mi bi bili želeli imeti za to kak sopraznik, ko ljudje močno praznujejo, n. pr. praznik sv. Roka. Ali takrat je toliko drugih ljudi na Brezjah, — in tega jim ubraniti ne moremo — da bi bili drug drugemu na poti, in bi se naša slavnost nikakor ne mogla v redu vršiti. Da, mi kar naravnost prosimo, in lepo prosimo, naj bi ta dan ženske ne hodile na Brezje; pač pa smejo priti možje in je prav, če pridejo. Naše dobre ženice in deklice nam tega ne bodo zamerile, in nas bodo tudi rade ubogale. Saj veste, ljube ženice, kako je! Ženske že takó rade hodite po cerkvah, po božjih potih, no, povsod kjer je kaj božjega, vas je mnogo. Pustite enkrat tudi našim možakom, ki so sicer dobri, a se ravno ne gnetejo radi preblizu oltarjev, marveč se preskromno umikajo božjih reči bolj željnemu ženstvu; pustite jih, da se enkrat bolj približajo Mariji, da so

sami svoji v cerkvi, in bodite vesele, če jim morete prostor napraviti!

Toliko v zadevi dneva in udeležbe pri našem shodu. — Kaj pa bomo počeli na Brezjah?

Površen razpored je že zadnjič „Domoljub“ prinesel. Mi ga bomo tukaj še enkrat priobčili — z nekaterimi dostavki.

Kranjci bomo imeli posebni vlak, Stajerci posebnega. Kranjski bo dospel prej na Otoče; in bodo torej Kranjci, ko dospejo na Brezje, imeli koj sveto mašo, med katero bo skupno sveto obhajilo. Spoved naj opravijo že domá, ker na Brezjah ne bo mnogo časa za spoved. — Štajerski vlak bo prišel bolj pozno (ni mogoče drugače), in zato bo za té za sv. obhajilo ta dan prepozno; imeli ga bodo torej šele prihodnje jutro. Ko tedaj Štajerci dojdejo, se bo pričelo veliko opravilo v cerkvi: slavnostna pridiga in slovesna sv. maša. — Potem kósilo in počitek. Popoldne ob 2. zborovanje zunaj cerkve. — Nato za one, ki se bodo popoldne vrnili domú, pete litanije s kratkim nagovorom. Oni pa, ki bodo ostali, bodo imeli ob 7. zvečer slovesne večernice s pridigo in „rimsko procesijo“, (z lučicami v mraku). — Drugi dan v torek ob 4. zjutraj sv. maša in skupno sveto obhajilo za one, ki prejšnji dan niso bili obhajani; potem slovo. Ob 6. odhod na Bled. Na otoku sveta maša in pridiga. Potem vožnja po jezeru. Popoldne odhod v Lesce na vlak proti Ljubljani, kjer si bodo Izvenkranjci ogledali mesto in jim bodo Ljubljančani napravili veselico, zvečer pa se popeljejo domú.

Tak je načrt zaenkrat. Seveda se utegne še kaj spremeniti. Spremembe se bodo pravočasno naznanile.

Dostavimo še to: Sv. obhajilo ni obvezno; to se pravi: kdor bi sicer prišel, pa k sv. obhajilu ne mara iti,

naj zaradi tega nikar domá ne ostane! Pač pa bo zeló lepo, ako bo velika množica mladeničev pri sv. obhajilu. Zlasti vodje Marijinih družb naj bi to vsi storili!

Prav posebno še opozarjamo — ker smo doslej le o Stajarcih in Kranjcih govorili — mladeniče, pa tudi gospode duhovnike z Goriškega, Tržaškega in Koroškega na ta shod. Pridite tudi vi, in zlasti vi, na ta shod, kolikor vam daljava pripušča, v obilnem številu, da se do zadnjih koncev in mej slovenske zemlje razširi to veselo in upapolno gibanje in življenje med slovensko mladino! — Primorci se morda lahko v Ljubljani pridružite kranjskemu posebnemu vlaku.

Shod se bo vršil ob vsakršnem vremenu, kdor je junak, — in tak mora biti vsak! — se ne bo strašil nekaterih kapelj dežja. Preskrbljeno bo, da bomo imeli tudi v deževju kje pod streho biti.

Naj povzamemo še ob kratkem besede, s katerimi „Domoljub“ označuje dvojni lepi pomen tega velepomemljivega shoda:

Na Brezjah! Da, ob tem vsem Slovencem toli priljubljenem Marijinem svetišču naj si slovenski mladeniči podadó krepke desnice in si sveto prisežejo, da do smrti ostanejo zvesti geslu: vse za Boga in domovino!

Vse za Boga in sicer po **Mariji!** To je prvi del prisege slovenskih mladeničev, zvestih sinov majke božje. Iskrena in krepka prisega, da jo bo Marija na Brezjah vesela.

Vse za domovino in pravi napredek slovenskega naroda! — To je drugi del prisege slovenskih mladeničev in mož, zvestih sinov majke Slave.

In razveselilo se bo slovensko ljudstvo pri pogledu na tako mladino, ki prisega na dvojno svetinjo: sv. vero in besedo materino. Razveselilo se bo,

ker srečna bodočnost mu je zagotovljena.

Tako smo ob kratkem načrtali pomen in namen vseslovenskega mladeniškega shoda na Brezjah.

Mi rečemo še to: Za vsako dobro stvar, ako hočemo, da se tudi dobro obnese, treba je agitirati in krepko agitirati. Delajte torej vsi, prijatelji mladeničev in mladeniči sami, za to, da

bo udeležba pri shodu res mnogoštevilna in častna!

Dekleta, ve pa molite; molite, da bi se ta shod kar mogoče najlepše izvršil v slavo božjo in Marijino, pa v blagor mladeničev, da bi še bolj oživeli, da bi se še bolj vneli za vse, kar je dobrega in lepega.

Fantje, na noge! Romarsko palico v roke! K Materi božji na Brezje!

Skrivnostno zagrinjalo — šola zatajevanja.

Rekli smo, da nam je naš Gospod Jezus Kristus v zakramentu presv. Rešnjega Telesa prelep zgled vseh krščanskih čednosti. Zadnji „Bogoljub“ vam je pod skrivnostnim zagrinjalom kazal Gospoda Jezusa kot učenika in mojstra molitve. Jezus kliče noč in dan iz tabernakelja: „Ljubi molitev, moli neprestano, moli zvesto!“

Toda še drug opomin nam prihaja iz tabernakelja, Jezus kliče izza skrivnostnega zagrinjala: „Ne ljubite ne sveta, ne tega, kar je v njem. Ako kdo svet ljubi, ni Očetove ljubezni v njem; zakaj vse, kar je na svetu, je poželenje mesa, in poželenje oči, in napuh življenja, kar ni iz Očeta, ampak iz sveta. In svet preide in njegovo poželenje. Kdor pa stori voljo božjo, ostane vekomaj. (1. Jan. 15—18.) Ves svet v hudem tiči. (Jan. 1. 5. 19.) Zato bežite pred svetom in ne navezujte svojih src na njegove prazne nečimernosti!“ Da, svet tiči v hudem. Le ozrmo se nekoliko po svetu in videli bomo, da

poželenje oči in napuh življenja se šopiri povsodi. Na vsakem mestu, na vsakem kraju so nastavljene zanke, so razpete mreže za ubogi človeški rod. Visoko vihra zastava satanova in velike trume zaslepljenih ljudi se zbirajo okoli nje. Vse hoče uživati, vse se veseliti; svet hoče plavati v morju nesladnosti. In kdo se hoče zatajevati? Vsakdanja skušnja nam priča, kako zelo je človeško srce nagnjeno, uživati veselje enega trenutka. Kako majhna je peščica tistih, ki se zatajujejo, ki rajši prenašajo kratko trpljenje in se zanašajo na večno veselje. Prav ima sv. Krizostom, ki govori: „Hudič kliče, in vse mrgoli okrog njega; Kristus kliče, pa nobeden ga ne posluša, nobeden za njim ne hodi. Hudič kliče k grehom poželenja, in ljudje se mu smeja in norčevaje udajajo; Kristus kliče k zatajevanju in ponižnosti, pa vse beži in mu hrbet obrača. Hudič kliče na dvoboj, in človek je pripravljen za mrvico posvetne časti žrtvovati svoje življenje; Kristus kliče k poniževanju,

— ne! odgovarjajo, ti zahtevaš preveč. — Hudič kliče ljudi, naj storijo kaj za telo in posvetno blago, in pripravljani so žrtvovati vse; Kristus kliče, darovati kaj za dušo in za nebesa, pa oh! vsako darovanje, tudi najmanjše nam je pretežavno.“

Sredi tega spačenega sveta stoji ubogi človek. Hoditi mora za Kristom, ki je pot, resnica in življenje, hoditi pot križa in zatajevanja, da se enkrat uresničijo nad njim besede: „Zakaj vse, kar je rojeno iz Boga, premaga svet, in to je zmaga, katera premaga svet, naša vera. Kdo je pa, kateri premaga svet, kakor kdor veruje, da je Jezus Sin božji?“ (Jan. 5, 4. 5.)

To pa ni lahka naloga in presega slabe človekove moči. Toda človek ni prepuščen sebi samemu. Božji Zveličar mu kliče iz tabernakelja: „Glejte, ostanem z vami vse dni do konca sveta.“ Da človek ne omaga in ne izkrvavi v nevarnem boju zoper sovražnike zveličanja, mu je tabernakelj močan stolp, kakor nepremagljiva trdnjava, kjer najde varno zavetje. Tabernakelj mu je kakor neomajna skala sredi razljučenih morskih valov, zastonj butajo vanjo valovi. Tabernakelj mu je kakor zelena trata sredi vroče pustinje življenja, zelena trata, ki jo namaka hladilen studenec. Okoli te trdnjave naj bi se vsikdar zbirali verniki, iz tega zdravilnega studenca naj bi zajemali vedno novega poguma, novih moči.

In kako biva naš Gospod v tabernakelju? Ogrnjen je z revnim zagrinjalom neznatne podobe kruha. Kaj je navadnejšega, kaj priprostejšega, kakor je košček kruha? In mašnik izgovori le nekaj besedi in kruh se spremeni v Gospodovo telo in kri, ne da bi naši čuti kaj opazili. In to skrivnostno zagrinjalo kruhove podobe skriva sedaj edinorojenega Sina večnega Očeta, njegovo božjo in človeško naravo, njegovo telo in njegovo dušo, njegovo božje veličastvo, njegovo lepoto, vse bogastvo njegove ljubezni, neizmerni zaklad njegovega zasluženja. Kako revna, kako neznatna je zunanja podoba, kako vzvišeno pa je, kar skriva ta podoba! O nečimerni ljudje, ki ljubite le to, kar na zunaj mika, ki se pehate za lepoto in hinavstvom, za lažjo in prevaro, glejte, tu je vaša šola, Gospod v tabernakelju vas uči zaničevati svet, in ljubiti ponižno samoto. Tu ni nič prazne

navideznosti, tu ni prevare, tu ni hinavstva, tu ni brezsrčnosti in sovraštva. Tu vlada sveta tihota, pod revno podobo je skrito najboljše jedro, je skrito najplemenitejše in najboljše, kar si more misliti človeški um, je skrit sam Jezus Kristus, učenik in mojster zatajevanja.

Toda to še ni vse, kar prikriva skrivnostno zagrinjalo v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Pod tem skrivnostnim zagrinjalom so skrita tudi čudovita dela, ki jih vrši naš Gospod Jezus Kristus v zakramentu ljubezni. Iz tabernakelja ven vlada in vodi naš Gospod sv. katoliško Cerkev, iz tabernakelja ven blagoslavlja in v očetovski ljubezni objema vse dežele, vse narode, vse ljudi. Iz tabernakelja ven podeljuje milijonom in milijonom človeških otrok vsak dan, vsako uro, vsako minuto, vsak trenutek novih moči, novih milosti. Ali niso ta dela tako čudovita, da strme nad njimi angelski zbori, in vendar se vrše tako tiho, tako neopazeno, tako skrito! Tu ni nič ponašanja, nič iskanja posvetne hvale, nič nečimerne zunanosti. Kako neznaten je kraj, ki si ga je božji Sin izvolil v svoje bivališče, v primeri z razkošnimi palačami, z bogatimi gradovi, kjer se košati bogastvo in sijaj bogatinov. Kako neznatni so tudi varuhi te najsvetejše skrivnosti, duhovniki! Ubogi človeški otroci so, ki nimajo tega, kar svet hvali in slavi. V tabernakeljevi šoli je pač vse revno in priprosto!

Zato pa je tabernakelj in ostane šola zatajevanja. Vsem onim, ki ga obiskujejo z živo vero, kliče Jezus iz tabernakelja: „Ne ljubite sveta, njegovega lišpa in sijaja, njegovega hinavstva in njegovih načel. Podoba tega sveta mine. Glejte name, svojega Odrešenika v samoti tabernakeljevi, posnemajte moj zgled! Bodite, kakor jaz tujci na svetu. Zaničujte zunanji blišč, ki vara, ter iščite pravo srečo!“ O da bi verniki poslušali ta opomin in si ga k srcu jemali. Tu pred tabernakeljem bi se učili zaničevati svet in hrepeneti po pravi modrosti, po pravi čednosti in kreposti, ki bi jih velike delala v božjih očeh. Dobri pastir bi jih iz tabernakelja ven s svojim zgledom učil, da bi se smatrali za tujce na svetu in uresničile bi se nad njimi besede apostolove: „Čas je kratek... tedaj naj bodo, kateri se vesele, kakor bi se ne veselili; in kateri kupujejo,

kakor bi ne imeli; in kateri uživajo ta svet, kakor bi ga ne uživali, ker podoba tega sveta mine.“ (1. Kor. 7, 29).

Pred 400 leti je živela na Portugalskem kraljeva hči, po imenu Joana. Bila je silno krasna po telesu, a nič manj krasna po svoji duši. Ni bilo čuda, če jo je svet močno zalezoval ter se jej prilizoval. Toda že izza mladih nog je kraljeva devica najgorečnejše častila preblaženo Devico Marijo ter je gojila posebno pobožnost do Gospoda Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Tu ob vznožju oltarjevem se je učila zaničevati posvetno čast in veselje ter ljubiti tiho samoto in ponižno zatajevanje. Kar jo zasnubi francoski kralj Ludovik XI. Toda Joana je bila lepa kot angel, pa tudi modra kot angel; globoka otožnost je ležala na njenem srcu in ni hotela ničesar vedeti o možitvi in o kraljevem veličastvu. Njen brat ji na vso moč prigovarja, naj se uda ter naj nikar s svojo odpovedjo ne spravlja dežele v vojsko in nesrečo. Joana si prosi eno noč premisleka. Celo noč je prečula pred tabernakeljem ter prosila božjega Odrešenika, naj jej pomaga iz zadrege. Drugo jutro reče bratu: „Svetuj mi, ljubi brat, katerega ženina naj si izberem! Ali naj si izberem onega, čegar življenje visi na niti, ki mu je smrt za petami, čegar ljubezen

in zvestoba je spremenljiva in nestanovitna, ali onega, ki mi ostane neomajno zvest v najčistejši ljubezni, ki je večno mlad in ima vse prave dobrote v najvišji meri!“ „Izvoli si poslednjega“, jej odgovori brat. „Tako sem tudi storila“, reče nato Joana, „izbrala sem si ljubelega Odrešenika, njegova hočem biti vse dni svojega življenja.“ Čez malo dni pride iz Pariza glas, da je kralj francoski umrl nagle smrti. In Joana se je 4. avgusta 1472. podala v samostan dominikank v Alveiro, da bi tam daleč proč od goljufiga sveta le Bogu živela v tihi samoti in ponižnem zatajevanju.

Kaj ne, ljubi bravci, ta devica je bila vrla učenka v šoli tabernakeljevi. Skrivnostno ponižno zagrinjalo najsvetejše skrivnosti jo je učilo zaničevati svet in njegov mamljivi sijaj ter ljubiti tiho samoto in ponižno zatajevanje. Hitimo tudi mi pred tabernakelj poslušat opomine, ki nam jih daje naš Gospod izza skrivnostnega zagrinjala, da se tudi nad nami enkrat uresničijo besede, ki jih je rekel apostolom: „Vi pa ste, kateri ste prebili z menoj v mojih skušnjavah. In jaz Vam odločim kraljestvo, kakor ga je meni odločil moj Oče, da jeste in pijete pri moji mizi v mojem kraljestvu, in da sedite na sedežih, ter sodite dvanajstere Izraelove rodove.“ (Luk. 22, 28—31).

dr. Josip Jerše.

Počestvenje Najsvetejšega.

Tebe Jezus v zakramentu
rad bi pevajoč slavil,
rad dostojno Te častil;
a srce mi je nezmožno,
da bi Te častil pobožno.
Kje naj bi pomoč dobil?

Tu zaupno bom pokleknil,
kjer si Ti, moj Bog, navzoč,
v zakramentu pričujoč.
Da se bom v ljubezni vžigal,
do kreposti prave dvigal,
daj mi Jezus Ti pomoč!

V najsvetejšem zakramentu
sveto Rešnje naj Telo,
vseposod češčeno bo!
Vse nebeške melodije
tukaj naj pojoč izlije,
družba angelska glasno.

Sprejmi Jezus želje moje,
ktere zdaj gojim za Té,
daj, da ljubim Te nad vse!
Jezus, sladka skrita mana,
moji duši v hrano dana,
ves Ti posvečujem se.

Br. Gervazij.

Apostolstvo molitve.

(Nekatere opomnje za duhovnike.)

Naslednje vrstice so bile že lani v „Bogoljubu“ natisnjene; ker se pa zdi, da so jih mnogi oč. gospodje prezrli, jih priobčujemo na željo voditelja „apostolstva“ še enkrat.

1.) Kdo more sprejemati v družbo apostolstva molitve? V družbo apostolstva molitve more sprejemati samo duhovnik, ki je vodnik kake podružnice molitvenega apostolstva ali pa njegov namestnik. Za svojo osebo (ad personam) se nikomur ne more dati pravica, da bi sprejemal vernike v družbo apostolstva. Kjer ni nobene podružnice, lahko vsak nabira imena onih, ki žele vstopiti v družbo, mora pa ta imena poslati škofijskemu vodniku ali pa v kako podružnico; tu se novi udje sprejemajo in odtod dobé tudi sprejemne listke.

2.) Kje se more ustanoviti podružnica molitvenega apostolstva? — Podružnico molitvenega apostolstva lahko ustanovi župnik v svoji župniji, katehet v svoji šoli, prednik Marijine družbe v svoji družbi, vsak duhovni predsednik tega ali onega društva v svojem društvu.

3.) Kaj treba storiti, če kdo hoče ustanoviti podružnico apostolstva molitve? Predno kdo zasnuje podružnico molitvenega apostolstva mora najprej ljudi seznaniti z družbo in nje namenom. Primerna prilika zato je prvi petek ali prva nedelja v mesecu, ko je govor o presv. Srcu Jezusovem. Če duhovnik vidi, da je v župniji, ali v šoli, ali v Marijini družbi ali v kakem društvu primerno število takih, ki bi bili radi sprejeti v družbo, se obrne duhovni pastir do škofijskega vodnika apostolstva molitve. (Za ljubljansko škofijo je vodnik vsakokratni spiritual v bogslovnem semenišču, sedaj dr. Fr. Ušeničnik.) Ta Vam pošlje potrebna pisma z vsemi pra-

vicami in tudi sprejemne listke. S pismom škofijskega vodnika je podružnica ustanovljena. Imena onih, ki se oglase za družbo, zapiše podružnični vodnik v posebno knjigo in vsakemu novemu udu dá sprejemni listek.

4.) Kako ohraniti družbo delavno? Kdor hoče, da mu bo družba ostala delavna, govori večkrat o družbenem namenu. Zato ni treba, da bi morali imeti cele pridige o apostolstvu molitve, ampak med drugimi stvarmi se tuintam spomnimo tudi apostolstva. Če govorimo o presv. Srcu Jezusovem, če razlagamo „Očenaš“, če govorimo o molitvi sploh: je kot navlašč primerno, da ljudem priporočimo apostolstvo molitve. Kateheti v šoli lahko opomnijo otroke na apostolstvo, zlasti ko govore o detetu Jezusu v jaslicah, o mladeniču Jezusu v Nazaretu, o Jezusovi molitvi na Oljski gori. Vodniki Marijinih družb se skoraj ne morejo ogniti apostolstva molitve, če govore o prečistem srcu Marijinem. Dobro je tudi, če od kraja meseca, prvi petek ali prvo nedeljo javno oznamimo in tudi kaj malega povemo, kakšen namen nam sv. oče za prihodnji mesec priporočajo v molitev. Pri skupni molitveni uri v čast presvetemu Rešnjemu Telesu bi lahko na koncu molili par očenašev v namen sv. očeta. In kjer se dá vpeljati celo zadostilno sv. obhajilo, tam se ni bati, da bi družba prenehala delati in živeti. Slednjič pa lahko duhovniku mnogo pomagajo tudi nekateri med udi samimi. Tiste, ki so bolj goreči med njimi, naj duhovnik opozori, da v domači hiši, med tovariši ali tovarišicami delajo apostolsko in razširjajo to prelepo misel: delati in moliti v tisti namen, ki je zanj živelo presv. Srce nekdanj na zemlji in še sedaj živi v najsvetejšem zakramentu.

Sv. Anton Padovanski.

(13. junija).

Sv. Antona Pad. pač poznate vsi. To je eden najbolj priljubljenih in najbolj češčenih

svetnikov. Gotovo ne zastonj. Sv. Anton je gotovo že mnogokrat opravičil zaupanje, ki ga

ljudje stavijo vanj. Podajmo torej sedaj o njegovem godu par črtic iz življenja tega ljubljenca vernega ljudstva.

Ime Padovanski ima naš svetnik od laškega mesta Padove, kjer je mnogo let bival in deloval. Ondi je tudi pokopan, in na njegovem grobu se dviga krasna cerkev s sedmerimi kuplami. Romarji, ki gredo v Rim, se vselej ustavijo ali tje ali nazaj gredé tudi v Padovi, da počasté grob sv. Antona — Rojen pa je bil v Lizboni na Portugalskem. Stariši so ga jako skrbno vzgojevali, pa ne za svet, kakor delajo žalibog stariši le premnogokrat, ampak za Boga; ne za zemljo, ampak za nebesa; ne za smrt, ampak za življenje.

Tako v strahu božjem odgojen, je že zgodaj v 15. letu svoje dobe, spoznal nevarnosti, ki prete bogaboječi duši na tem svetu. Šklene torej tem nevarnostim se ogniti, svetno življenje zapustiti in v samostan stopiti. Rečeno, storjeno. Ne daleč od Lizbone je bil samostan reguliranih korarjev. Tu vstopi in naredi tudi slovesne samostanske obljube. Ali ni mu ugajalo tukaj. Njegovi sorodniki in prijatelji so ga namreč s svojimi pogostimi obiski preveč motili. Torej zaprosi svoje predstojnike, naj ga prestavijo v kak drug samostan. Tako pride v samostan sv. Križa v Koimbro. Tu se je mudilo nekoč pet frančiškanov, ki so bili na potu v Afriko, oznanovat Mavrom sv. vero. Ali trdovratni Mavri so ono petorico kmalu pomorili radi vere Kristusove. Njihova telesa so pozneje z največjimi častmi pokopali ravno v samostanu sv. Križa v Koimbri. Sv. Antonu, čuvšemu, kako junaško so prestali oni misijonarji mučeniško smrt, se vzbudi goreča želja po taki smrti. In da bi mogel iti med neverne Mavre misijonarit, zaprosi vsprejema v frančiškanski red. Po mnogih ovirah se mu je želja izpolnila; postal je frančiškan in po prestanem novicijatu so ga res poslali v Afriko oznanovat sv. evangelij. Ali Bog ga ni hotel imeti tu.

Komaj je bil dospel v Afriko, ga napade huda bolezen, ki ga je prisilila, vrniti se na Špansko nazaj. Toda glejte previdnosti božje! Ladijo, ki naj bi pripeljala našega svetnika na Špansko, je vihar gnal proti Italiji. V Siciliji, izstopivši na suho, izve, da je Frančišek Asiški v mesto Asisi sklical velik zbor svojega reda.

Tudi Anton se napoti k zboru. Po končanem zborovanju pa bi bil moral Anton skoro ostati na cesti. Ker je bil namreč od bolezní še ves prepaden in so ga imeli tudi za slaboumnega, ga niso hoteli v noben samostan sprejeti. Končno se ga vendarle usmili provincijal rimske provincije ter ga pošlje v samostan na goro svetega Pavla, v nekem zelo pustem kraju. Tu je opravljal najnižja hišna opravila; svoj prosti čas pa je porabil za molitev in premišljevanje. Čez nekaj let ga pošljejo od tu na Furlansko, da bi bil ondí posvečen v mašnika. Tje je došlo tudi več redovnikov sv. Dominika. Samostanski predstojnik poprosi, naj bi eden pridigoval frančiškanskim bratom. Pa vsi so se izgovarjali. Tedaj reče gvardijan v šali, naj pa Anton pridiguje. Ta precej sluša ter pridiguje tako, da so vsi strmeli; do takrat so ga namreč imeli za najbolj neukega.

Ko je tako pokazal svojo zmožnost, mu je po podeljenem mašniškem posvečenju sam sveti Frančišek izročil dvojno službo: službo lektorja ali bogoslovnega profesorja za frančiškanske bogoslovce, in službo pridigarja. Obojno službo je izvrševal v največjo slavo svojo in nepopisno korist poslušavcev. Po svojih pridigah je sprebrnil najbolj trdovratne grešnike. Nekoč je sprebrnil 20 morilcev. Krivovercem je dokazoval njihove zmote s tako silo, da se mu niso mogli ustavljati. Zato so ga imenovali „kladvo krivovercev“. Mnogo je tudi teh izprebrnil. Med njimi nekega Bonovila. Ta ni hotel — tako pripoveduje legenda — verovati v resnično pričujočnost Jezusovo v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Anton mu je tako jasno dokazal, da je Jezus v sv. Rešnjem Telesu pričujoč, da mu krivoverec ni mogel ničesar odgovoriti. Toda ta je zahteval povrh še čudeža. Rekel je: „Jaz bom svojega osla 3 dni postil; ti pa prinesi čez 3 dni svojega Boga, in jaz bom pripeljal osla ter mu vpričo tvojega Bogá ponudil krme. Ako osel ne pogleda krme, ampak pade pred sv. Rešnje Telo na kolena, hočem postati katoličan.“ Anton je sprejel ta predlog. Čez 3 dni po darovani sv. maši prinese sv. Rešnje Telo na dogovorjeni prostor, krivoverec pripelje pa izstradanega osla. Nešteta množica se je bila zbrala, da bi videla, kaj bo. Anton nagovori osla takole: „V imenu tvojega

Stvarnika in mojega Odrešenika, katerega jaz v svojih rokah držim, ti zapovem, da poklekneš in Jezusu izkažeš spodobno čast.“ V tem hipu mu krivoverec ponudi krme; ali glejte čudo! Niti pogleda ne krme, ampak bliža se spoštljivo Antonu, držečemu sv. Rešnje Telo, poklekne in nagne glavo k tlom ter tako ostane, dokler Anton ne nese sv. Rešnjega Telesa v cerkev nazaj. Nad takim očividnim čudežem so se katoličani radovali, krivoverci pa se svoje krive vere sramovali in Bonovil se je izpreobrnil.

Še mnogo drugih čudežev je storil Anton pri svojih pridigah. V mestu Rimini, kjer je bilo jako veliko krivovercev, niso hoteli poslušati njegovih pridig. Raje so se izprehajali ob morskem obrežju. In kaj stori svetnik? Gre k morju, kjer je bilo veliko krivovercev, in zapove ribam, da naj ga one poslušajo, ker ga ljudje nočejo: In glej! neštevilno veliko rib priplava; vzdigne svoje glave in posluša Antona, pridigujočega o Stvarniku sveta. Ko jim nazadnje da sv. blagoslov, so zopet izginile v vodi. Po tem čudežu so bili zopet krivoverci osramočeni, da so ga odslej radi hodili poslušat.

Neki drug pot so mu krivoverci ponudili, naj izpije kozarec strupa; ako mu ne bo nič škodoval, se bodo izpreobrnil. Anton stori križ nad kozarcem in izpije strup, pa mu ni nič škodoval.

Veden čudež pa je bil pri Antonu ta, da so ga lahko vsi ljudje iz raznih krajev in narodnosti razumeli, četudi je govoril samo en jezik.

Tudi prihodnje reči je prerokoval. Le ene prerokbe naj omenim. V nekem francoskem mestu, kjer je sv. Anton nekaj časa bival je živel neki pisar, ki je bil jako pohujšljivega življenja. Kolikorkrat je pa Anton pisarja srečal, se mu je nenavadno globoko priklonil. Pisar se nad tem silno togoti misleč, da ga svetnik zaničuje, in Antonu ostro in grozeče prepove,

da se ne sme več tako vesti do njega. Ali svetnik odgovori: „Ne čudi se, da tebe bolj častim, kakor druge. Kajti glej, jaz sem Boga dolgo prosil za milost mučeniške smrti, pa je nisem dosegel; ti pa boš postal mučenik.“ Pisar se mu smeje in se norčuje iz njegovih besedi. Ali prihodnjost je pokazala, da so bile svetnikove besede resnične. Čez nekoliko časa namreč je ta pisar šel v spremstvu svojega škofa v sveto deželo. Tam so ga Turki prijeli in zahtevali, da zataji krščansko vero. Ker ni hotel, so ga mučili; ali muke je trpel z veliko stanovitnostjo in končno res umrl za sv. vero.

Ne prišel bi h koncu, ko bi hotel vse popisati, kar je sv. Anton storil za izpreobrnenje grešnikov. To bi bilo več „Bogoljubovih“ številik polnih samega popisovanja čudežev sv. Antona. Moram torej vse drugo preskočiti, da omenim še njegovega konca. Ko je bil zbolel na smrt, prikazala se mu je nebeška Gospa z Detetom v naročju, s katerim se je do zadnjega dihleja pogovarjal. Izdihnil je svojo sv. dušo l. 1231 komaj 36 let star. Njegovo smrt so hoteli prikriti; toda otroci so jo po ulicah razglaševali, rekoč: „Svetnik je umrl.“ Čez 32 let po smrti so vzdignili njegovo truplo in so našli, da je jezik nestrohnjen, ker je ž njim toliko pridigoval in Boga slavil. Obrazuje se sv. Anton Padovanski z detetom Jezusom v naročju, ki se mu je pred smrtjo pokazal in ga ljubeznive objel. Tudi lilija se vidi na njegovi podobi, kot znamenje, da si je ohranil deviško čistost.

Kakor je bil v življenju, tako je sv. Anton Padovanski velik čudodelnik tudi po smrti. Skušnja dokazuje, da ga ljudje ne kličejo za stonj na pomoč. V najraznovrstnejših zadevah jim je pomagal in še pomaga.

Da bi ga ljudje tudi posnemali v ljubezni do Boga ter v skrbi za izveličanje neumrjočih duš!

Jos. Plantarič.

Šola krščanske popolnosti.

Stopinja popolnosti.

Ali še pomnite, kar smo povedali o bistvu popolnosti? Pred vsem morate vedeti, kaj krščanska popolnost je; in to mo-

rate vedno v spominu ohraniti! Kdor ne ve, kaj hoče, tudi dosegel ne bo tega, kar bi rad. In ravno v tem se mnogi, mnogi motijo: radi bi bili pobožni, pa niso, ker ne vedó, v čem obstoji pobožnost.

Če pa veste, kaj je popolnost, potem idimo dalje!

Krščanska popolnost je gotovo nekaj velikega in vzvišenega. Kdor bi mislil, da se dá naenkrat doseči, ta ne pozná človeške slabosti. Pot krščanske popolnosti je podobna poti na strmo goro. Počasi in le s težavo, s priganjanjem samega sebe se pride kaj naprej. Od stopinje do stopinje se mora iti nakvišku.

Učitelji duhovnega življenja torej razločujejo pri onih, ki po popolnosti hrepené, zlasti tri različne stopinje: začetnike, nadaljevalce in popolne.

Prva stopinja je stopinja ali pot očiščevanja (latinsko: via purgativa).

Druga: stopinja razsvetljevanja (via illuminativa).

Tretja: stopinja združenja (z Bogom), (via unitiva).

To so tri stopinje, ki pa vendar med seboj niso tako strogo ločene, da bi človek mogel vedeti, kdaj je z ene prestopil na drugo.

Na prvi stopinji so oni, ki so sicer v milosti božji, se smrtnih grehov varujejo, toda se imajo s skušnjavami in strastmi še mnogo boriti, da se obvarujejo smrtnih grehov (S tem pa nočemo reči, da tudi na drugi ali na tretji stopinji ni več mogoče imeti skušnjav.) Čednost jim je še težka in si jo morajo le z bojem, s premagovanjem priboriti. Oni se še očiščujejo in rešujejo svojih strasti in slabih nagnenj.

Na drugi stopinji so taki, kateri so svoje strasti že močno ukrotili, se lahko zdržujejo smrtnih grehov in se vadijo goreče v različnih čednostih. Ni se jim pa tako lahko

varovati malih prostovoljnih grehov, ker nagnjenja še niso zadostno ukročena. Oni so na potu razsvetljevanja. Pogled na Kristusa

Sv. Anton Padovan.

Slikal J. Grohar.

jih napolnuje z nebeško lučjo, ki jih vsodbuja, da iz svojega srca vedno bolj odprav-

ljajo vsaki nered in slabo nagnenje in se goreče, z veseljem in ročno vadijo v čednostih.

Na tretji stopinji končno so tisti, ki so svoje strasti in tudi svoja slaba nagnenja popolnoma ukrotili, lahko se zdrže malih kakor velikih grehov, čednost jim je lahka in sladka. Duša je čista in prosta vsega svetnega, uživa svet mir in se lahko združuje z Bogom v sveti ljubezni.

V življenju duše je torej nekaj podobnega, kakor v življenju in rasti telesa človekovega. Telo vedno bolj jači in delo mu postaja vedno lažje: iz otroka se razvija in izpopolnjuje v mladeniča, iz mladeniča v moža.

V dušnem življenju torej, kjer je ljubezen višek in konec izpopolnovanja, je dolžnost teh, ki so na prvi stopinji, ta, da se

znebijo greha in potlačijo svoje slabo poželjenje, ki nasprotuje ljubezni božji. — Druga stopinja je ta, da človek v dobrem raste in v ljubezni napreduje. — Na zadnji stopinji duša le želi, z Bogom se v ljubezni združevati in ga uživati. To so popolni, ki „žele razvezani biti in biti s Kristusom.“

Tako razločuje in uči sveti Tomaž Akvinski. Drugače je ravnal z začetniki, drugače, to je bolj natančno in bolj ostro, z naprednejšimi. Nekemu sobratu je delj časa pustil dragocen križ, ki ga je s seboj v samostan prinesel in na katerega je bil zelo navezan. Pozneje pa, ko ga je videl, da je v čednosti že utrjen, mu ga je vzel, češ: Sedaj, ko ima brat križ že v srcu, mu ga lahko vzamemo iz rok.

V Rimu se je pred nekaj meseci ustanovilo društvo katoliških zdravnikov. Na ustanovnem shodu je bilo nad 300 zdravnikov, ki so se poklonili sv. očetu. Društvo si je izvolilo sv. Lukeža evangelista za patrona. Namen društva je: obnoviti krščansko verno življenje, ki je zlasti med zdravniki skoro popolnoma usahnilo. Sklep tega zborovanja je bil 10. aprila. V zadnjem govoru je omenil slavnoznani zdravnik dr. Boissarie vpricho mnogih kardinalov, prelatov, profesorjev in drugih dostojanstvenikov dva čudeža, ki sta se dogodila v Lurdu. Vzbujało je to poročilo občno pozornost, ker je zdravnik zborovalcem predstavil čudežno ozdravljeni osebi. — V noči 17. decembra 1889. trčila sta dva vlaka na Francoskem. Poštni voz, v katerem se je vozil uradnik Gabrijel Gargam, se je ves zdrobil. Gargama je vrglo 10 metrov daleč; peljali so ga v bolnico v Augouleme. Dobil je več smrt-

nih ran, kilo, ohromel je in le malo je mogel še vživati. Ker so zdravniki obupali nad njim, svetovala mu je njegova mati, naj se obljubi v Lurd. Gabrijel se je smejal materi, a l. 1901 se je vendar pridružil romarskemu vlaku. V Lurdu je bil ozdravljen najprvo od nevere, in ko so nesli v procesiji Najsvetejše, vstal je popolnoma ozdravljen iz postelje. 60 zdravnikov je potrdilo to ozdravljenje. — Navzočemu je ves rimski zbor iskreno čestital. — Čudežno ozdravljena je bila Terezija Rouchel iz Metza. Dobila je v 37. letu raka na koži. Deset zdravnikov je izjavilo, da ni pomočka zoper to bolezen. Usta, lica, cel obraz je bil strašno razjeden, neznosen smrad se je širil okoli nje. Že si je mislila vzeti življenje, a nazadnje potuje v Lurd in 5. septembra 1903., ko je vstopila procesija v kapelo sv. rožnega venca, je bila nenadoma ozdravljena. Vse rane so se zacelile in zarasle z novim, belim mesom. Tudi to

ozdravljeno Terezijo je zdravnik predstavil zborovalcem. — Konce predavanja so vsi navdušeno pozdravljali čudodelno lurško kraljico.

Nedeljski počitek. Španski kralj Alfonz XIII. je pred kratkim potrdil postavbo, katero sta sklenila senat in zbornica in stopi v veljavo 1. septembra. Ta postavba se peča z delom v tovarnah, trgovinah, z rudarstvom, zidarstvom in javnimi deli. Ako dela delavec v nedeljo, ima pravico zahtevati dopust med tednom. Kdor prestopi to postavbo, bo kaznovan z visoko denarno kaznijo.

Cerkvena ropa. V noči od binkoštnega ponedeljka na torek je neznan zločinec vlomil v olomuško stolnico. Lotil se je tabernakelna v lavretanski kapelici. Mislil je, da bo tu našel dragoceno monštranco, katero pa vselej, potem ko so jo rabili, odneso na varen prostor. Odnese je ciborij in raztresel svete hostije po altarju. Navadne monštrance, ki je bila tudi shranjena v tabernakelnu, ni mogel v naglici najti. Škoda znaša več sto kron. — 26. maja so tatovi vlomili v podružnico sv. Ruperta v Bruku ob Muri ter odnesli več cerkvenih posod in drugih dragocenosti.

Zbližanje Kvirinala in Vatikana. Ko je prišel 28. maja laški kralj v Bologno, poklonil se mu je prvi ondotni nadškof kardinal Svampa. Ta dogodek je pomenljiv posebno radi tega, ker se že 34 let ni noben cerkveni dostojanstvenik v nekdanji papeževi državi poklonil

laškemu kralju. Tudi v vladnih krogih ni več tistega sovraštva napram apostolski stolici, kakor je bilo doslej. Iz vseh znamenj bi se dalo sklepati, da se hoče laška vlada in njen kralj sprijazniti s papežem, saj mora dobro vedeti, da bi prepričani katoličani, ki se sedaj ne vdeležujejo političnega življenja, zlasti volitev, bili najboljša in najtrdnjša opora prestolu.

V Belgiji je zopet zmagala katoliška stranka, akoravno so se združile vse protiverske stranke, da strmoglavijo katoliško vlado. V zbornici bodo imeli katoličani 20 in v senatu 11 glasov večine.

Zvonik se je podrl pred nekaj dnevi pri sv. Martinu v Šopronju na Ogrskem. V zvoniku so bili štirje zvonovi. Razrušil se je radi tega, ker je bil potres naredil na njem več razpok.

Bogoskrunstvo v Toulonu. 2000 mož broječa množica socialnih demokratov in liberalcev je napadla neko cerkev v predmestju, razbila klopi in pometala po tleh podobe svetnikov ter vse zažgala. Policija in orožništvo sta morala lopove izgnati iz cerkve.

V Zagrebu je začel binkoštni praznik goreti v jezuitski cerkvi šmarnični oltar. Nekaterim možem se je posrečilo ugasiti ogenj.

Novo slovensko cerkev, ki je pa namenjena tudi Hrvatom, bodo slovesno blagoslovili 19. t. m. v Souku v Čikagi. Cerkev je posvečena svetemu Jurju.

V Lurd sta odpotovala pretečeno nedeljo gg. župnik Karlin iz Smlednika in mestni župnik Šinkovec iz Škofje Loke. V Inomostu se pridružita dunajskemu romarskemu vlaku.

V Inomostu je bil 4. junija promoviran go-

spod Ivan Zore, za doktorja bogoslovja. Mladi g. doktor bo prefekt v škofevih zavodih.

V Kranju so pretečeni teden obhajali tridnevnicu na čast župnih patronov sv. Kancijana in tovarišev, ki so pred 1600 leti bili mučeni. Imeli so cerkvene govore in slovesne službe

božje. Pridigovati in spovedovati je pomagal č. o. vikar Lovrenc iz Zatičine. Rim je podelil za to slavnost popolne odpustke.

V Starem trgu pri Ložu je bila 29. maja ustanovljena mladeniška Marijina družba. Preč. g. kanonik Fetti Frankheim je blagoslovil mladeničem novo zastavo ter sprejel v družbo 105 vrlih mladeničev.

Krščansko socialna Zveza bo prihodnjo nedeljo 12. junija obhajala svojo desetletnico na Šmarni gori. Tu bo slovesna sv. maša in cerkveni govor g. dr. Kreka. Naj bi se tudi drugi sloji udeležili v obilnem številu te pomenljive slovesnosti, saj „Zveza“ to zasluži za njeno vpešno delovanje, ki ga je v desetih letih razvila po naših slovenskih krajih.

Umrli je v Horjulu, 29. maja gosp. kaplan Jakob Pokoren. Soboto zvečer je še spovedoval. Nedeljo zjutraj se je čutil slabotnega in ni maševal. Prevideli so ga s sv. zakramenti. Pokojni je bil rojen l. 1859 v Škofji Loki ter posvečen v mašnika l. 1884. Služboval je kot kapelan v Čatežu ob Savi, v Črnomlju, Smledniku, kot župni upravitelj v Polšniku, kot kapelan v Starem trgu pri Poljanah, in sedaj v Horjulu. Naj počiva v miru!

Novo orglje so dobili v kapiteljski cerkvi v Novem mestu in v opatijski cerkvi v Zatičini. Oboje je postavil A. Majer iz Feldkirhna na Predarelskem.

Sklep šmarnične pobožnosti se je zlasti v stolnici jako lepo izvršil. Okoli 200 belo oblečenih deklic iz najboljših ljubljanskih družin je napravilo špalir od oltarja šmarničnega do sv. Rešnjega Telesa. „Narod“ se je silno jezil radi tega, zlasti ker je bilo tudi nekaj gospodičen iz višje dekliške šole poleg.

Birmancev je bilo v moravški dekaniji: na Brdu 77, na Zlatem polju 51, v Krašnji 90, v Blagovici 97, na Češnjicah 46, v Št. Ožbaltu 38, v Št. Gotardu 93, v Čemšeniku 142, na Sveti Planini 85, v Kolovratu 99, v Pečah 62, v Moravčah 379, na Sv. Gori 93, na Vačah 209, pri Sv. Heleni 79, v Dolu 61, skupaj 1701. Dalje je bilo na Črnučah 19 in na Ježici 144 birmancev.

Procesija na Rakovniku na binkoštni ponedeljek je bila veličastna. Udeležilo se je na tisoče vernega ljudstva te slovesnosti. Cerkevni

govor je govoril g. stolni vikar dr. Jerše. Ves prostor je bil lepo ozaljšan. Vojaška godba je povelicevala slavnost. Videli smo tudi načrt za novo cerkev, ki jo mislijo graditi salezijanci, ker dosedanja mala kapelica nikakor ne zadošča. Temeljni kamen je blagoslovil presvetli gospod knezoškof 2. junija ob navzočnosti Don Rue, svetovnoznanega naslednika Don Boska in vrhovnega poglavarja salezijanske družbe ter drugih svetnih in vojaških dostojanstvenikov in premnogo vernega ljudstva.

V Marijanišču so praznovali praznik sv. Trojice v hišni kapelici god Marije pomočnice. Slovesno cerkveno opravo je opravil g. kanonik Andrej Karlin. Sedaj je ravno 20 let, odkar je umrl kanonik dr. Gogala, ki je imel srce za sirotni dom v Marijanišču. Naj bi pač spomin na plemenitega pokojnika obudil med nami mnogo dobrih src, ki bi se spomnila Marijanišča ter pripomogla, da se popravi kapela, in zavod po potrebi razširi, ker je pritisk prosilcev tolik, da se niti vsakemu desetemu prosilcu ne more ustreči. Neradi prosimo, ker je toliko prošnja, kričečim prošnjam nismo vajeni, a število gojencev, katerih je blizu 200, kaže, da je Marijanišče neobhodno navezано na darove prijateljev osirotele mladine. (Op. ured. Tudi mi najtopleje priporočano ta potrebni zavod usmiljenim in dobrotnim srcem. Naše uredništvo sprejme hvaležno vsak dar in ga bode objavilo.)

V uršulinski cerkvi je na praznik svete Trojice g. prelat Flis blagoslovil novo zastavo Marijine dekliške družbe. Slavnost je bila jako lepa, udeležile so se je druge ljubljanske Marijine družbe in tudi one iz bližnje okolice.

Binkoštni shod pri sv. Valentinu na Limbarski gori je bil letos jako dobro obiskan. Že pri začetni pobožnosti je bila cerkev polna vernikov. Obhajancev je bilo do 500. Na prošnjo moravškega g. dekana je Rim dovolil za vse tri shode (nedeljo pred Krstnikom in shod sv. Tilna 1. septembra) popolne odpustke, kar bo božjo pot gotovo zelo povzdignilo.

Čnomajska župna cerkev je dobila nov šamotni tlak. Zaslugo zato ima ondotni gospod župnik Peharc.

Raznoterosti. Iz Štajarskega. Za provizorja v Hajdinu je nastavljen ondotni

kapelan g. Rožman. V Mariboru je umrla šolska sestra Ana Mak v 74 letu starosti. — V Puščavi nad Mariborom so praznovali 15. maja lepo slavnost v proslavo Marijinega jubileja in obletnice blagoslovljenja zastave katol. delavskega društva. Enako lepa slavnost je praznovala tudi dekliška zveza pri svetem Benediktu v Slov. gorica h. V dobrniških toplicah pri Celju je umrl 21. maja g. župnik Jožef Sorglechner. Naj počiva v miru!

Sveti misijoni so se obhajali ob Kolpi. Vodili so jih oo. jezuiti. Vršili so se v Dolu, Adlešičih, Preloki, na Vinici in Vrhu. Bog daj obilo sadov!

Duhovske zadeve na Koroškem. Razpisane so župnije: Št. Kandolf, Perava pri Beljaku, Gozdanje in Komenda Reberca. G. župnik Aleš Jelen na Ojstrici si je zlomil dvakrat nogo. Župnijo Reberca oskrbuje začasno duhovščina iz Železne Kaplje. Za častna komornika je sv. oče imenoval celovška duhovnikagg. Weissa in vikarja Podgorca.

Dekanom za kastavski dekanat je imenovan g. Anton Ellner, novoimenovan župnik v Kastvu.

V Cerkljah pri Krškem je blagoslovil 26. majnika premilostni g. knezoškof Anton Bonaventura temeljni kamen za novo cerkev. Udeležilo se je te slovesnosti prav veliko ljudstva in 30 redovnih in svetnih duhovnov.

Bolnišnica usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem mestu je sedaj polna bolnikov.

* * *

Iz Belokrajine. Belokranjske dekliške Marijine družbe so imele 19. majnika — v Marijinem mesecu, Marijinem letu — svoj skupen shod na prijaznem Vinivrh, v podružni cerkvi semiške fare. V neizbrisnem spominu ostane vsem, ki so se ga vdeležili, udom in neudom. Miło je ganilo ta dan vsakega, kdor je gledal s hriba na bele procesije, ki so se pomikale proti Vinivrh od vseh strani: od Črnomlja, Metlike, Podzemlja, Radovice, Semiča, Suhorja med prijetno ubranim petjem zvonov. Okoli desete ure je bil napolnjen ves prostor okoli cerkve, in le počasi se je pogleglo navdušeno petje obilne armade v slavo nebeški Kraljici. Shod je otvoril z navdušenim govorom č. g. mestni župnik črnomeljski, Stanko Peharc, s katerim je pojasnil pomen skupnega

shoda. „Zbrani smo v imenu one, pod katere zastavo so zmagovali vsi, ki so nanjo prisegli, v krvavih bojih; zmagujemo in zmagali bomo tudi mi, ki se borimo v njenem imenu, pod njeno zastavo, za sv. stvar: za sv. vero, za čast Marijino, njenega Sina, za razširjenje in utrjenje njegovega kraljestva na zemlji, za svoje duše, ki so Kristusove in ne smejo biti satanove. Shod bodi dan zahvale za izkazano pomoč in prošnja za nadaljno pomoč v boju zoper poglavarja teme.“ To so bile vodilne misli navdušenega govora. Nato je daroval č. g. semiški dekan sv. mašo ob asistenci mladih dveh voditeljev belokranjskih dekliških Mar. družb, gospodov kapelanov črnomeljskega in metliškega. Po sv. maši se je vršilo slovesno obnovljenje obljube - prisege na zastavo Marijino. S tem je bila slovesnost končana. Razšli smo se v veseli zavesti, da je ostal shod vsem udeležencem v neizbrisnem spominu, v zavesti, da, če tudi ločeni po kraju, smo vendar v boju, ki ga bijemo in v orožju edini. — Družbam, ki so se shoda udeležile, želimo, da bi ob globokih utisih shoda rastle, cvetele in obilen sad rodile do prihodnjega skupnega shoda, katerega nam Marija kmalu nakloni!

Iz Podgrada. V soboto, 7. maja je umrla Marija Staniša iz Jurine vasi št. 3 v starosti 22 let. Njeno smrt naznanjamo javnosti, ker je bila zgleden član Marijine družbe in prva, ki jo je smrt tej družbi odvzela. Ustanovila se je pri nas Marijina družba minolo zimo z vso slovesnostjo. Prečastiti g. prošt dr. Sebastijan Elbert so dne 31. januarja ob asistenci dveh pp. frančiškanov in domačega župnika sprejeli v družbo 73 deklet, med njimi tudi pokojnico. Ta je bila med prvimi, ki se je zavezala izpolnovati pravila Marijinih otrok, in jim je bila tudi ves čas zvesta. Pred kratkim pa jo je huda bolezen, jetika — nekaj nenavadnega za naš kraj, kjer jih za to boleznijo kaj malo umrje — položila na bolniško posteljo. V boleznii je prejela večkrat sv. zakramente in vsa vdana pričakovala, da odide k svojemu nebeškemu ženinu in svoji nebeški materi Mariji, katere dobra hčerka je bila. Njene tovaršice iz družbe so jo v boleznii pogosto obiskovale, tolažile in jo prav lepo pripravile na smrt. Zato so v tem oziru zlasti še Marijine družbe zelo koristne, ker njih pravila udom velevajo obiskovati bolne člane družbe, jih tolažiti in jim lajšati ločitev od sveta, katerega

vsakdo, zlasti pa še mlad človek, tako težko zapusti. Pokopali smo jo v pondeljek. Pogreba se je vdeležilo zelo veliko ljudi, zlasti še zato, ker je ta dan prišla križeva procesija k podružnici v Jurinovas, kjer ranjka počiva. Udeležile so se pogreba tudi vsa dekleta iz Marijine družbe z družstvenim znakom in zapele na grobu pesmico ranjki v slovo, kar je bilo za vse pričujoče zelo ganljivo.

Marijine družbe kranjske dekanije za dekleta so imele Binkoštni torek skupen shod v Velesovem. Ob pol 8. so se zbrale pri podružnici sv. Marjete na Trati, kjer je bila tiha sveta maša; odtod so šle družbe med slovesnim zvonjenjem pevajoč v župno-romarsko cerkev. Domači velesovski g. župnik je s krepko besedo priporočal, kako da mora Marijine hčere vezati z Marijo ljubezen: one, ki se iz ljubezni do svoje nebeske matere varujejo hudega, in premišlujejo to, kako bi ji mogle le še kaj bolj ustreči in veselje napraviti, take so dobre družabnice, ne tako pa one, katere od slabega zadržuje le strah, da bi ne bile posvarjene ali kaznovane. (S tem je g. govornik povedal res eno dobro misel, katero naj vse družabnice dobro v spominu hranijo.) Priporočal jim je tudi, kako naj apostolsko delujejo za odpravo slabih razvad in kako naj dobro pospešujejo. Nato je bilo slovesno ponovljenje posvečenja, sv. obhajilo in slovesna sv. maša z leviti, pri kateri je kranjski pevski zbor pod vodstvom gospoda kaplana Hybaška res krasno popeval. — Po kratkem odmoru so se dekleta zopet zbrala v cerkvi, kjer so bile ob asistenci vseh navzočih duhovnikov pete litanije. Veliko svetišče Marijino je odmevalo od mogočnega in lepega petja. Dekleta so bila navdušena, vesele. Čeprav nam je dež prejšnje noči nekoliko zmedel in nekatere domá pridržal, je bila vendar udeležba velika in veselje splošno.

V Vodicah je umrla po dolgi in zelo hudi bolezni Binkoštno soboto nečakinja in strežnica g. župnika, Marjeta Žužek. Bila je usmiljena in dobrotljiva do revežev, prijazna in postrežljiva do vseh, zato splošno priljubljena. Hudo bolezen je prenašala udano in potrpežljivo. Njen pogreb Binkoštni pondeljek je bil prav lep. Spremilo jo je pet duhovnikov, Marijina družba in mnogo drugega ljudstva.

V Šenčurja pri Kranju so v proslavo brezmadežnega spočetja dekleta Marijine družbe na-

brale 22 K, tretjeredniki 15 K, drugi dobrotniki pa zopet 15 kron, za novo cerkev lurške Matere božje v Rajhenburgu, da tako vsaj malo pripomorejo k večji časti brez madeža Spočete.

V Cerkljah imajo novega župnika č. gospoda Fr. Dolinarja. Od „Slovenca“ smo prejeli poročilo, kako imenitno je velika in ponosna župnija sprejela svojega novega pastirja. Omenimo samo, da je nad 60 visokih mlajev pozdravljalo novega župnika, 20 fantov je jahalo pred njim na konjih in 36 voz ga je spremljalo zadaj. Katoliška zavest, katero pokažejo Cerkljani prav posebno sijajno pri volitvah, priča, da je ta veličasten sprejem in da so srčni pozdravi novega župnika prišli župljanom res iz srca.

Iz Javorjev nad Šk. Loko. Dne 22. aprila smo slovesno pokopali 21let starega mladeniča Luka Gartner. Bil je zvest sin Marijin in zares prav uzor mladeniške Marijine družbe. Skoz vsa štiri leta, odkar je tukaj ustanovljena mladeniška Marijina družba, se je tako pridno udeleževal skupnih shodov, da nobenkoli ni zamudil prejema sv. zakramentov. Smrti se ni bal, ampak veselil, v poduk vsakemu mladeniču, da kdor ima pravo gorečnost in pogum za Marijino družbo, ta se lahko obvaruje tudi v dobi cvetja strupene sape zapeljivosti, in lahko smrti z veseljem v oči gleda. — V nedeljo 13. marca se je pri nas ustanovila podružnica tretjega reda.

Iz Št. Jarneja. Pri nas uživamo veselje Marijine družbe od leta 1901. Za prvi sprejem se je odbralo 183 deklet, vključno tolikemu zapeljevanju in slabim zgledom, kakor jih imamo okrog sebe; skoraj pri vsaki vsaki stopinji nova gostilna in tisti ostudni ples. Prišli so bili prevzvišeni knezoškof, in s svojimi prelepimi nauki so nas navduševali za težki boj, ki ga bomo morale prestati, če hočemo biti zares vredne hčerke tako velike Matere Marije. — Ali za tako veliko faro kakor je pri nas, je bilo to le malo. Hvala Bogu in Mariji, zdaj so se pa že bolj namnožili, da je 336 udov, vseh teh še, ki so stopile v sv. zakonski stan, in one ki so šle že k Mariji v nebesa kakor upamo. Med njimi je umrla tudi sloveča cerkvena pevka A. Pleško, ki je 25 let prepevala v cerkvenem zboru. Obžalovana je bila silno; to so pokazale vse hčerke Marijine, ki so se večjidel udeležile pogreba s svetinjami na prsih, in moleč sveti rožni venec, ter ji tako izrazile zadnje spoštovanje.

Iz Trnovega na Notranjskem. Pri nas smo imeli duhovne vaje od 10. do 26. aprila. Akoravno je bilo dela obilo na polju, so se ljudje prav pridno vdeleževali pridig pa ne samo ženske, (ker razdeljeno je bilo za vsak stan posebej), ampak tudi moški so hiteli v cerkev na veliko veselje gg. misijonarjev in na veselje preč. g. dekana dr. J. M. Kržišnika ker se, odkar so v Trnovo prišli, trudijo dan na dan, da bi vse spravili na pravo pot in v srečno večnost. Dekliška Marijina družba se pri nas prav dobro razvija pod vodstvom č. g. Fr. Oraniča, kateri se zares trudijo, da bi Marijine hčere vedno stanovitne ostale. Udov šteje okolu 500. Imajo vsak mesec shod. — Umrlo je tukaj letos pet družabnic. Zadnja je bila Franca Mermolja iz Jasena. Pokojna bi bila rada usmiljenka, ali tega veselja ni pričakala na tem svetu. Akoravno je bilo slabo vreme, je bil vendar velik sprevod Marijinih hčera.

Iz Loke na Štajerskem. Dne 1. majnika dobili smo novega župnika, č. gospoda Mihaela Sket-a, katerega smo z največjim veseljem sprejeli. Okoli pol devetih so se pripeljali z Zidanega Mosta; z veseljem smo jim hiteli naproti do kapelice, kjer so izstopili. Predstavile so se jim tri belooblečene deklice, katerih ena jim je podala lep šopek cvetic ter jih pozdravila v imenu vseh mladeničev in deklet Marijine družbe. Potem smo šli v procesiji v cerkev. Cerkveni govor so imeli veleč. g. Ivan Žuža, častni kanonik in dekan na Laškem. Novemu gospodu župniku želimo vsi župljani sadu pri njihovem trudu, veselje dušno in mir, da bi zveličali vse duše, katerim so pastir.

Iz Žaline. Kakor drugod tako tudi pri nas smrtna kosa ne prizanaša. Dne 1. maja spremili smo k večnemu počitku prvo hčerko Marijino, Terezijo Mohar. Ko se je leta 1899. ustanovila naša Marijina družba, bila je ona med prvimi. Bila je goreča častivka svoje nebeške matere Marije v lep zgled vsem sosestram. Zato smo jo izvolile za vodnico naše družbe. Bila je postrežljiva in prijazna proti vsacemu, zato je bila vsem zelo priljubljena. Svojo bolezen je prenašala potrpežljivo in vdano v voljo božjo; ves čas ni bilo slišati nevolje iz njenih ust. Sprevod je bil veličasten. Pred krsto je šla Marijina družba z zastavo in gorečimi svečami; tri dekleta so nosila lep krasni venec. Za krsto je šlo veliko ljudstva iz domače in sosednih župnij. Tacega pogreba še ni videla

naša župnija. Častiti gospod župnik in prednik naše družbe so spregovorili par besedi v slovo rajni Rezi. Upamo, da se že veseli pri svoji nebeški materi Mariji in prosi za nas, ki se še moramo vojskovati s hudobnim duhom in zapeljivim svetom.

Svibno. Na veliki prekrasen vrt Marijinih dekliških družb smo tudi pri nas vsadili en grm. Sicer je bolj majhen, ima le 39 cvetic, a se bo gotovo razraščal in razcvital. Binkoštni pondeljek, 23. maja popoldne prihitel je k nam sosedni Dolski župnik č. g. Vaclav Filler, pojasnil v lepem govoru namen in pomen Marijinih kongregacij ter nato najslovesneje izvršil vsprejemne obrede Bodi mu srčna zahvala! — Prav dobro znamenje pri tem je, da dekleta niso bila prošena ali celo siljena, temveč so za družbo opetovano sama prosila. Zato sedaj taka zadovoljnost in veselje mej njimi. Naj jih brezmadežna Devica sprejme v svoje materino varstvo; naj bodo v kras Marijinemu vrtu in vsodbuden zgled vsem župljanom!

Iz Sodražice. Četrto leto že obstoji pri nas Marijina družba za dekleta in mladeniče. Že štirikrat je posegla bela žena s svojo koso v našo dekliško družbo. Dne 9. aprila pa smo spremile k zadnjemu počitku peto žrtev, Frančiško Švegelj iz Sodražice, zvesto Marijino hčerko in izvrstno cerkveno pevko. Bila je zvesta članica Marijine družbe. V začetku Marijine družbe je bila načelnica. Bila je vsem lep vzgled. Posebno se je odlikovala na sodraškem koru kot najizvrstnejša pevka. Pogreba se je udeležila večina njenih sosester. Pevsko društvo se je udeležilo pogreba ter ji zapelo ob krsti par ža'ostink. Bodi ji lahka zemljica!

Ribniški romar. Tretji red se je vpeljal v Dobropoljah in v Ribnici. Sicer je bilo že prej v teh dveh velikih župnijah mnogo udov, toda morali so hoditi po 2—3 ure daleč k shodom; ker je pa najbolje, da se drže ljudje svoje farne cerkve, zato nas veseli ta korak dotičnih dušnih pastirjev. — Sodni svetnik v Vel. Laščah rekel je domačemu župniku: „Gospod župnik, ako ste kedaj kaj dobrega storili, storili ste tedaj, ko ste ustanovili Marijino družbo.“ Iz teh besedi spoznamo, da tudi svetni gospodje vedo, da je najbolje, da mladina dostojno in pametno živi. O, da bi gosposka kaj na roke šla duhovščini v tem oziru, dalo bi se pri mladini še marsikaj hudega zaprečiti in dobrega storiti. — Shod

Marijinih družb iz Loškega potoka, Gore in Sodražice je bil Binkoštni pondeljek pri Novi Štifi. Govornik g. Jožef Koblar z Gore. — Prvo sv. obhajilo na bolniški postelji. Svetega Rešnjega Telesa dan prejela je prvo sveto obhajilo desetletna Ančka Jaklič pri Sv. Gregoriju. Bogato nadarjena deklica je pozdravila kot sedemletna šolarica presvetlega knezoškofa ob priliki birmovanja pri Sv. Gregoriju. Kot malo dekletce vodilo je s svojim zvonkim glasom branje pri molitveni uri. V treh letih dovršila je štiri oddelke domače šole. Lansko leto poslali so jo v Lichtenturnov zavod, kjer je vstopila v IV razred. Toda šibko dekletce ni zmoglo dnevnega reda v zavodu, vzeli so jo iz zavoda v zasebno stanovanje in poslej je obiskovala bližnjo mestno osemrazrednico. Pa tudi od tukaj je ukaželjno deklico odtrgala bolezen. Pred Veliko nočjo je prišla domov. Upanje so stavili v pomladno naravo, toda goljufalo jih je; deklica hira od dne do dne. V spremstvu peterih ovenčanih deklic s svečami v rokah prinesel ji je domači župnik prvo sveto obhajilo. Na postelji je sedela belooblečena z venčkom na glavi, kakor strta golobičica, ki komaj čaka, da poleti v rano presv. Srca in si ondi odpočije. Vse je bilo ganjeno do solz, ko je ta mali angelček spodbudno prejel prvič svojega Zveličarja in hudo jim je, da ga bo v kratkem spet kot sv. popotnico.

Iz Ljutomera na Štajarskem Tudi pri nas v Ljutomeru so že č. g. dekan Martin Jurkovič ustanovili deklisko Marijino družbo, kateri je pristopilo prav mnogo deklet. Želeti pa je, da bi tista dekleta, katere še niso pristopila, to prav kmalu storila. Ker mislim, da bode potem odstranjena velika napaka deklet, kateri sem bil pred nekaj dnevi sam priča. Dne 1. maja sva se s tovarišem podala v vinograd in pa obiskat nekega prijatelja. Ker sva počasi hodila, naju dohitita dve prav mladi dekleti, kateri sta bili namenjeni na plesišče. Komaj par besed spregovorimo, sta naju že prav sladko vabili, naj ju midva spremiva na plesišče, kar pa seveda midva nisva hotela storiti, ampak se smejala neumnicama. O ko bi, ljube deklice, pomislile na peklenske muke, kjer bode moral vsak grešnik plačevati svoje grešne veselice, ako v življenju s pravo pokoro ne zbrise svojih grehov, gotovo bi pametneje živele! Zatorej pa, ljuba

dekleta, pristopite k Marijini družbi in živite po njenih navodilih, častite Marijo in njo prosite, naj vam pomaga v skušnjavah. Zaničujte časno, kratkotrajno veselje, da zadobite neizmerno v nebeški slavi!

Kresove v čast presv. Srcu Jezusovemu zažigali bodo v gregorski župniji. Isto nameravajo tudi visoko gori na Jančem. Prav je tako, saj je ogenj najlepša podoba ljubezni med Jezusovim in našim srcem.

Iz Frankolovega. „Zlati majniški dnevi se nagibajo h koncu“, a začetek letošnjega majnika nam je nepozabljiv, saj so se tukaj kaj slovesno pričele vsem priljubljene šmarnice, namreč s svetim misijonom, katerega smo obhajali od 30. aprila do 9. maja na čast brezmadeža spočete Device Marije. Za vse dobro in lepo navdušeni in požrtvovalni misijonski pridigarji od sv. Jožefa nad Celjem so primerjali vzvišeno lepoto Marijino ravno tedaj bujno razvitemu cvetju v naravi, ter so tako zraven drugih lepih naukov ognjevito proslavljali brezmadeža spočeto majniško Kraljico. Precej velika cerkev je bila vsakokrat polna pazljivih poslušalcev, domačih in tujih, ki so tudi mnogo molili in pobožno sv. zakramente prejemali. Tudi procesije so bile jako velike in zelo slovesne, in sicer 8. maja dopoludne škapulirska, popoludne pa misijonska s presv. Rešnjim Telesom in 9. maja križeva ali prošnja; po tej procesiji pa je bila sklepna pridiga o potrebi molitve ter peta sveta maša s slovesno zahvalnico. Tako so se toraj vršile prvi majniški teden šmarnične pobožnosti Mariji Devici v čast zajedno s sv. misijonom, ki nam ostane v hvaležnem, v trajnem spominu. Za vse to prva hvala in zahvala Bogu, druga pa prečastitim gg. misijonarjem, katerim naj ljubi Bog ves trud stotero poplača!

Darovi.

Za gobave na Madagaskarju: Gdč. P. 20 K. Neimenovana 4 K. Katarina Pogačar 5 K. Neimenovana 10 K.

Za sv. detinstvo: Marijine hčerke od sv. Ane pri Tržiču 4 K.

Na razna vprašanja, kam pošiljati obrabljene znamke (marke) odgovarjamo, da se naj pošiljajo na sledeča naslova: Akademično društvo dr. Bonifacija v duhovskem semenišču v Lincu ali pa na naslov: Biró — Betlehem Dunaj Allee-gasse 19. Porabljenih mark ne metajte proč!

Prihodnja številka izide v četrtek, dné 23. junija.

Ravnokar je pričela izhajati
RUSKO-JAPONSKA VOJSKA.

Naznanilo! Veliki boj v Vzhodni Aziji med belim in rumenim plemenom se je začel. Gotovo je, da bo boj dolgotrajen in krvav. Že dosedanji dogodki so razburili ves svet in tudi v slovenskem narodu vsi sloji z napeto pozornostjo zasledujejo bojne dogodke.

Odkar so azijske tolpe pred stoletji preplavljale naše dežele, morale in požigale po evropskih pokrajinah, še ni bilo tako velikega in pomenljivega boja med belim in rumenim človekom. — Zato se je odločilo založništvo „Dom in Sveta“, da začne izdajati pod naslovom

Vojska na Daljnem Vzhodu natančen popis boja in tamošnjih krajev.

To delo izhaja v snopičih po šestnajst strani dvakrat na mesec. Vsak snopič ima svoj zavitek. Preskrbljeno je, da bo delo bogato okrašeno z mnogimi slikami.

Da se more vsakdo naročiti na to velezanimivo delo, smo nastavili ceno kar najnižje. Naročnina za en letnik (24 snopičev stane K 4.80. Pol letnika (12 snopičev) K 2.40. Posamezni snopiči se dobe v bukvarnah po 20 vin.

Naročnina se naj pošilja edino le na naslov:

Upravništvo „Dom in Sveta“ v Ljubljani.

Priporočā se skupno naročanje!
Kdor naroči deset izvodov, dobi enega zastonj!
Na naročila brez naročnine se ne bo oziralo!

Franja Czerny

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15
pri Škofji Loki

priporočā se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor **mašnih oblek, oltarnih prtov** itd.) od najpriprostejše izvršitve do najfinejše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 6-5

V zalogi Katol. Bukvarne v Ljublj. izšle so za l. 1904 nove

Šmarnice

pod naslovom:

Marija v predpodobah in podobah.

Zbral **Jožef Volc**, župnik.

Knjiga obsega 308 strani in stane vezana z navadno obrezo 2 K, z zlato obrezo 2 K 40 vin., po pošti 20 vin. več.

Dobi se v „Katol. Bukvarni“ v Ljubljani, v prodajalni „Katol. tiskovn. društva“, pri „J. Krajec Nasl.“ v Rudolfovem, kakor tudi v drugih knjigarnah.

Nové **ŠMARNICE.**

Dotiskane so **nove šmarnice: Marija, mati dobrega sveta**. Spisal dr. Lav. Gregorec. — Dobivajo se v „Tiskarni sv. Cirila“ v Mariboru. Cena izvodu 1 K 80 v. Po pošti 20 vin. več.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda **Andr. Cebaškega** izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Stoletna pratika dvajsetega stoletja

1901 — 2000

z načelno podobo
v barvah in jako
zanimivo, podučno
in korlastno vsebino. Sestavil doktor
Gregorij Pečjak.

Stane v „Prodajalnici
katol. tiskovnega društva
(H. Ničman)“ v Ljubljani,
mehko vezana 1 K 30 h, v polplatnu
1 K 80 h, v polusnji 2 K. Po pošti
20 h več.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke. Vedno ga lahko dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Prav toliko veljajo **Male dnevnice** čast. Matere Božje. Kako vesele nedelje imajo družbeniki in družbenice, ki molijo in prepevajo te z odpustki obdarovane cerkvene molitve! Družbe, ki so jih vodili umrli gospod J. Benkovič, to še vedo.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „**Vodilo**“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usaju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Tržič.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, štole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfinije, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatem vezanju. — Izdeluje tudi **bandera** in **baldahine** ter izvršuje vsakovrstno **cerkveno perilo** iz pristnega platna. Vporablja samo **dobro blago**, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.